

[Den fg. statsminister.]

opklaret, og det vil sige, at man behøver ikke en sag for at finde ud af, om forseelsen er begået; den er begået. Så kan man spørge, om den reaktion, ministeren har valgt, er den rigtige. Hertil må jeg svare — og det forekommer sikkert ikke hr. Niels Ravn tilfredsstillende — at det er regeringens skøn, at en egentlig tjenstlig undersøgelse ved en forhørsleder ikke ville føre til en indstilling om en alvorligere disciplinærstraf end den, som ministeren har valgt at bringe i anvendelse.

Så vil jeg gerne tilføje, at jeg håber, at denne sag, finansudvalgets reaktion og også det, at hr. Niels Ravn tager den frem på denne måde her i tinget, kan hjælpe os til at undgå den slags sager i fremtiden, at den må have en gavnlig præventiv virkning.

Niels Ravn: Jeg takker ministeren for det klare tilsagn om, at man vil bestræbe sig for i fremtiden at undgå lignende sager, men det er jo ikke tilstrækkeligt. Der er stadig to ting, der for mig er uafklarede. For det første: hvad vil der yderligere bevillingsmæssigt ske i denne sag? Finansudvalget har nægtet at behandle sagen. Gangbroen er opført. Hvad vil der ske? Vil man, som det skete i Ganløse, lade broen nedrive og dermed yderligere påføre skatteyderne udgifter? Dette tillægsspørgsmål vil jeg gerne stille. Dernæst giver den fungerende statsministers bemærkninger mig anledning til at sige, at hvis ikke man har fornøden lovhjemmel til at sikre, at den slags ting ikke sker, er det mit partis og min opfattelse, at man bør ændre loven.

Den fg. statsminister (K. B. Andersen): Hvad selve udgiften angår, har ministeren jo allerede sagt til konservatoriet, at det simpelt hen må skabe mulighed for at afholde den inden for de beløbsrammer, de har. Der bliver ikke tale om nogen ekstra bevilling.

Det andet spørgsmål, hr. Niels Ravn stillede, var, om man i lighed med Ganløsesagen ville omgøre resultatet ved at rive broen ned. Der er en meget væsentlig forskel på de to sager, bortset fra at der i begge tilfælde er handlet, uden at sagerne var i orden. Der er den meget væsentlige forskel, at i det ene tilfælde drejer det sig — efter de oplysnin-

ger, der tidligere er givet — om en disposition foretaget på forkert grundlag, en sagligt forkert disposition, så vidt jeg husker denne sag, jeg kan den jo ikke i enkeltheder. I det andet tilfælde drejer det sig om en sagligt rigtig og nødvendig disposition, hvor der imidlertid er lavet en alvorlig fejl i forbindelse med det bevillingsmæssige grundlag.

Det er det, der er påtalt af finansudvalget og af ministeren, og den pågældende institution har fået besked på at skaffe disse midler inden for sit budget.

Ninn-Hansen: Jeg bemærkede mig, at den fungerende statsminister brugte udtrykket „ganske utilstedeligt“ om det, der var sket med hensyn til gangbroen. Jeg vil gerne fastholde den fungerende statsminister på det udtryk, og det ved jeg også at udenrigsministeren ikke har noget imod, for ellers var udtrykket ikke blevet anvendt. Jeg synes, det er rigtigt, at regeringen tager med så megen alvor, som dette udtryk er udtryk for, på denne sag. Jeg skal ikke gå ind på de enkelte sager, men jeg forstår, at der er enighed om, at man nu ikke vil finde sig i den slags mere. Derfor vil jeg give tilslutning til hr. Niels Ravns bemærkninger om, at hvis den nuværende lovgivning ikke er tilstrækkelig, må vi i fællesskab søge at få den ændret, sådan at det bliver muligt virkeligt at reagere over for tilfælde, hvor der afholdes udgifter, uden at de, der alene har ret til at give bevillingerne, er spurgt, og jeg vil gerne på det grundlag opfordre den fungerende statsminister til, at man tager fat på sagen, således at vi i fællesskab kan få en rigtigere ordening og få standset den slags foretelser.

Den fg. statsminister (K. B. Andersen): Jeg er i den behagelige, måske lidt sjældne situation, at jeg kan give hr. Ninn-Hansen medhold i og tilslutning til hvert ord, han har anvendt herfra, og også til det konkrete forslag. Jeg synes, det er en sag, der i høj grad gør dette spørgsmål berettiget. Vi sidder jo — jeg bør vel ikke lade mig rive med af min egen utilfredshed med denne sag til at sige gang på gang, men skal vi så nøjes med at sige undertiden, det skylder vi dog vist vore forskellige styrelser — vi sidder undertiden med sager af denne art, hvoraf